

Spanyol kőszáli kecske vadászatán

Spanyolországba repülök. Szinte hihetetlen, ahogy a régen dédelgetett álmok valóra válnak. Nem is tudja az ember, hogy valóban vele történik mindez.

[Szilágyi Bay Péter]

Tomás Moreno Ricót Őszeszéken ismertem meg, ahol őz vadászatán találkoztunk. Ennek tíz éve volt idén. Az évek során a világhálón tartottuk a kapcsolatot. Tomás igazi vadász. Minden vadászathoz meg-megújuló szenvedéllyel kezd neki, tiszteli a vadat, tiszteli a természetet, barátai mind hasonló habitusú spanyol grandok. Vendég vagyok Spanyolországban. Kilenc nap alatt több mint 2400 kilométert utaztunk, átvágtunk Spanyolországon, rémisztő, kőgörgeteges szakadékok peremén, magasan köröző keselyűk alatt cserkeltük be a spanyol kőszáli kecskét, a Beceite-ibexet.

A spanyol kőszáli kecske vagy ibériai kőszáli kecske elszigetelt csoportokban él Spanyolországban. Az öreg bakok, a nagy macsók, ahogy spanyol barátaim nevezik őket, 75-110 kilogramm súlyúak. A gondos és kitartó védelem miatt ma már újra vadászható a grédosi, a rondai, a beceitei és a Sierra Nevada-i típus, de nagyon szigorú kontroll alatt. Minden elejtett egyedtet jelölnek, az elejtésről készült képet gps-hez kötik, és azonnal megküldik a madridi felügyeletnek.

A spanyol kőszáli kecske szarvai messze hátranyúlnak, a középső részükön lefelé, azután ismét felfelé ívelnek. Olyan sok dudort nem találunk rajtuk, mint az alpesi kőszáli kecske szarván. A négy típust a spanyol vadászok könnyen meg tudják különböztetni. A Beceite-kecskének, amely Valencia környékén él, magasabbra ível, míg a Sierra Nevada-i típusnak inkább hátra ível a szarva, s ez utóbbi rövidebb és vastagabb. Korát könnyedén meghatározhatjuk még távolról is, hiszen a szarvon égvyrúrk jelzik, milyen idős az állat. Profi kísérőim a test, a fej, a fül méretéhez viszonyítva azonnal meg tudják határozni, hogy ígéretes szarvú-e a bak, avagy sohasem fogja elérni az érmes kategóriát. Az ibériai kőszáli kecske átlagosan 13 évet él, de a Sierra Nevadában Pepe – akivel később ismerkedünk meg – idén egy 14 éves bakot ejtett el.

Ma három kategóriában tudunk ibériai kőszáli kecskét lőni. Az első az érmes kategória, a második, amelyet spanyol vadászbarátaink reprezentatív trófeának hívnak, s lehet hosszra akkora, mint az előzőek, csak körméretben vagy terpesztésben mások, a harmadik a fiatal kőszáli kecské, amelyek 3-4 évesen már jól láthatóan nem fogják a típusra jellemző formát hozni, vagy növekedésükben gyengébbek.

A spanyol kőszáli kecske vadászatára két időszakban nyílik lehetőség. November végére, decemberre tehető a párzási időszak, amikor is a nyájból 3-4 évesen kivált bakok, a nagy macsók egyszer csak előkerülnek, és az addig

szorosan együtt mozgó nyájhoz csatlakoznak, kísérik őket. Több vadász megfigyelte, hogy a nagy bakok ekkor nagy távolságokat is megtesznek. A vetélytársak felméri egymás erejét, s a gyengébb rendszerint kitér az erősebb elől. Verekedésre akkor kerül sor, ha mindkét bak lát esélyt a győzelemre. Ilyekor próbálnak felülről, valamely emelkedőről rontani az ellenfélre.

A nyáj viszonylag kis területen mozog, tartja legelőit. Ezért a területet és az állományt ismerő kísérővel biztosra mehetünk, legfeljebb a magashegyi vadászat nehézségeivel kell számolnunk. A helyi szabályok szerint kísérő nélkül a vendég nem vadászhat. Ennek ellenére, egy alkalommal Tomás elengedett a szomszédos csúcsra egyedül, de erről majd később.

Nehezítik a vadászatot a gyorsan változó időjárási viszonyok, a meredek, kőgörgötteges emelkedők, a veszélyes szakadékok. A magaslati terepen változik a találati pontok helyzete.

Amíg nálunk, az Alföldön pontosan hord a puszkánk, a hegyi viszonyok között sokszor magas lövést adhatunk le a vadra.

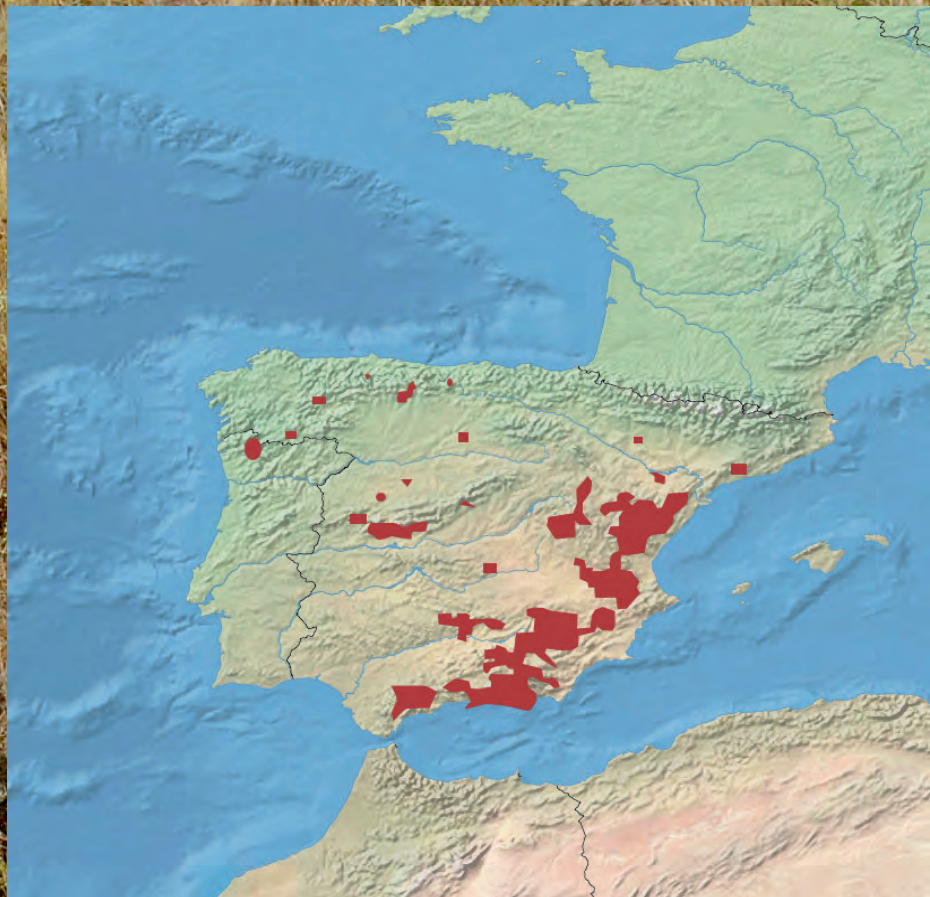
Felszerelésünk elsősorban a tökéletes lábvelivel, egy jó bőrbakancsral kezdődjön, fontos a meleg és vízhatlan kabát, kesztyű a hirtelen változó idő miatt. A hegyen töltött éjszakázástól nem kell tartani, a tapasztalt vezetők sötétben is le fognak hozni. Persze jól jöhet a lámpa, a tüzgújtó eszköz, kés, kötél.

Fegyverünk legalább hét milliméteres legyen, hiszen a kőszáli kecske kemény vad, tele vastag izomzattal. Komoly, nehéz lövésekkel is képes nagy távolságokat megenni, amire mi, alföldi emberek egyáltalán nem számítunk. Esetleges sebzéssel nehéz helyzetbe hozzuk magunkat és kísérőinket, és előfordulhat, hogy zsákmányunkat csak nagy erőfeszítések árán vehetjük birtokba.

A kecskevadászat előtt azonban az egyik leghíresebb spanyol vadászat, a páratlan han-

A spanyol kőszáli kecske elterjedése

Sokszor nagyon óvatos a kőszáli kecske

galatú montéria részese lehettem. Az esős reggelen több mint 50 vadász gyűlt össze. A régi spanyol hagyomány szerint imádkoztak, majd „éljen a szent szűz, éljen Spanyolország!” kiáltással indultak az egész napos vadászatra. A hegyeken-völgyeken át tartó hajtás, a 250 kutya csatazaja és a folyamatos fegyverropogás, ami körben visszhangzik a tájon, feledhetetlen élmény. A vadászat végén több mint 50 vad a terítéken, amelyből 30 szarvas volt.

A nagy éves hajtás után vöröslábú fogoly vadászatára vitt el Tomás arra a területre, ahol Franco tábornok is szívesen töltötte az idejét. A tábornok egykori barátjának fia kezeli ma a területet. Az éber, jól rejtőzködő madarat nagyon nehéz elejteni, ezért is örültem annak az egynek, amelyet sikerült lőnöm. Tetszetős, mutatós madár. És Istenem, hogy tud repülni... Pompás látvány, ahogy helyből, mint egy kövér dongó felemelkedik, majd ráfekszik a szélre, s már odaát van a másik oldalban.

Ezután történt aztán az igazi meglepetés, bár tudtam, hogy innen az ibériai kőszáli kecske és azon belül a beceitei kőszáli kecske élőhelyére, Tomás vadászterületére utazunk, ahol csak a vendégei vadászhatnak, de arra nem számítottam, hogy a táj legjobb kőszáli kecske-birodalmában én is elejthetek egyet. Csak akkor döbbsentem rá, amikor Obidióval

Coratxa alatt Valenciában

Vendéglátóm, Tomás Moreno Rico egy ragyogó, reprezentatív bakkal

és Victorral együtt mentünk ki, s a puskát a kezembe adták. Mind Victor, mind Obidio profi hegyi vadász, sőt Victor nem csak ezen a területen, hanem másutt is állandó kísérője Tomásnak.

A beceite típusú spanyol kőszáli kecske birodalma Valencia közelében, Castellón tartományban van. A hová megérkeztünk, a hegyek ölelésében fekvő kis településen nem lakik már senki, de a kis templom, amely a térség egyik legmagasabban fekvő temploma, rendre elüti az órákat. Tomás kizárólagos vadászterülete ez, így nem kell attól tartanunk, hogy más megzavarja a vadászatunkat.

Gyors egyeztetés után eldöntik, hogy leme gyünk az egyik forráshoz, s onnan cserkelünk

végig a vadászterület határáig, egészen le a völgybe. A meglepetésemet alig tudom palástolni, a torkomban dobog a szívem, ráadásul rendkívül kemény a terep függőleges falakkal, omlékony, szakadósos szélével, szóval az alföldi sík után egyik pillanatról a másikra magashegyi vadászatot vagyok. Az eső és a köd sem könnyítette meg a helyzetünket, különösen az enyémet nem, és már-már szenvedtem. Még szerencse, hogy az otthoni, Dorozsma környéki kotus, nádas részek azért megizzasztottak már párszor, no meg a dorozsmai cimborák! Bár a lábam eddig ismeretlen izmai fájnak, a szívem azért dolgozik, visz előre az ismeretlenbe. Elvégre konkvisztádorokkal vagyok – biztatom magam!

Obidióval és Victorral többórai cserkelés után, végre sikerül megpillantanunk szemközt egy kecskecsapatot, de ekkor már lent járunk a völgyben, és nekem már jóformán csak arra van erőm, hogy tartsam a lépést, és lehetőleg zaj nélkül kövessem a barátaimat, miközben ők folyamatosan távcsöveznek. Szokni kell az ember szemének a hegyet és a tájba illeszkedő vad színét. A völgyet környes-körül régi teraszok szegélyezik. Letűnt civilizáció nyomainak ezek, amelyeket lassan hódít vissza a természet. A padkákön gazdag legelőt talál a vad, s ha szerencséje van a fának, ki tud nőni a kecskének szájából. Háborítatlan vidék ez. Jobbról, úgy 500-600 méterre, két vaddisznó túr. Obidio mondja is, ha nem kecskére jöttünk volna, rájuk cserkelhetnénk.

Egy kis csapat mozog a szemközti oldalban, benne egy számomra erős szarvúnak tűnő bakkal. November vége, december eleje van, és eljött az üzekedés ideje: megmutatják magukat a macsók, ahogy kísérőim beszélnek róluk. Egy nagy fa alatt áll a mienk, mozdulatlanul, onnan tartja szemmel az előtte elterülő völgyet. Kis tanakodás után úgy döntünk, hogy Victor lövi meg, számomra másikat szánnak.

Hirtelen leszáll a köd, folyamatosan bukik át a gerincen – erre nem számítottunk. A kőgörgötteges lejtőn mindenféle növénybe kapaszkodva nem vagyunk könnyű helyzetben, de lőállást vesszünk fel. Távcsövünkkel mind a ketten a kecskét lessük, s Victor célba veszi. Mély levegőt vesz, majd lassan kifújja, és elengedi a lövést. Úgy 260-270 méterre áll a bak, jól láthatóan jelzi a lövést. Victor újra csőre tölt, de a vad tűzbe rogyott. Megvan!

A völgynek vesszük az utat, közben Obidio rádión közli az eredményt.

– José Alberto, José Alberto message! S egyszer csak megszólal a rádió adó-vevőnk. Kérdés, majd öröm hangjai jönnek át ide a völgybe, s mire lassan indulunk a kecskéért, már halljuk is a fejünk felett a sziklák csikorgását a kerekék alatt. Jó időbe telik, míg leérnek hozzánk. Mi már akkor a kecskénk felé tartunk. A nyáj átlépett a gerincen, már távol jár, s a nagy macsó helyét egy új idegen veheti át. Ott állunk a bak felett megannyian.

A vadászház fent, Coratxában van. José Alberto szüleié volt, ma ő és mi használjuk. Általában a nagy meleg elől húzódnak fel családostul La Siennából nyaranta, amikor vége az iskolának, és virágba borul minden hegyi legelő. A vadászházban hideg van, gyorsan begyűjtünk. Az asztalra négyéves serranói sonka, Victor szarvassonkája, amelyet mindössze 5 napig tartott sóban, majd négy hónapra át Belső-Spanyolország száraz levegőjén érlelte és a híres Manchego sajt kerül, amelyet annyira szeretnek a spanyolok. Más egyébbel most nem rontjuk el az ízeket, csak jó fajta riojai bort töltenek egymásnak. Mesélik, ki mit látott, milyen macsók bukkantak fel az ismeretlen bozótosokból, hiszen az év többi szakaszában rejtőzködve élnek a nagy öregek és ez az idény első vadászata, amely a világ minden táján különleges ünnep. Juanjo már verekedést is látott idén, lehet, hogy vele tartok majd, kinéztek számomra egy jó kecskét, ami után én egyre nehezebben nyeltem a falatokat...

A rövid tanácskozás után eldöntjük, hogy felmegyünk a terület legmagasabb pontjára, amely 1342 méter, onnan jól be fogjuk látni a környéket. A csúcsról mindenki távcsövezik, és csakhamar több csapatra leszünk figyelmesek. Két kísérőmmel egy peremre kapaszkodunk fel, mögöttem José Alberto és Victor. Több jó bakot is látunk, egy különösen erős mellett áll a nekem szánt bak, viszonylag közel vannak egymáshoz. A csúcsról vendéglátóm, Tomás jelzi, hogy a kisebb bak is ígéretes, kár lenne meglőni, s hogy ne zavarjuk meg a csoportot, lassan visszavonulunk. Ereszkedünk lefelé, és Juanjo és José Alberto is arról beszél rádión, hogy ebből a bakból akár szuper aranyérmes is lehet. Újabb példány, amelyre vigyázni kell, s mindezt úgy kell megtenni, hogy

Hazafelé

José Alberto és Tomás

az év nagy részében a bozótban, rejtve él. Mennyi izgalom!

Ismét leereszkedünk Coratxába, kísérőim tanácskoznak, elmenjünk-e Juanjo egy másik megfigyelt nyájához, mert ott is van egy löhető fiatal bak. Úgy döntenek, hogy megnézhetjük. A csapatot Tomás vezeti, indultunk José Alberto és Juanjo után. Most a falutól délnek tartunk, és egy sziklanyelvet közelítünk meg. Tomás 25 éve vadászat Afrika számos országában, és sok magas rangú vendéget vezetett már különféle nagyvadra. A faluból kikerve a terep kezdetben még barátságos, de aztán egyre nehezebben járható lesz. Előttünk a gerincen hamarosan mozgásra leszünk figyelmesek, majd Victor mögöttünk lemaradva távcsővel figyelni a csapat mozgását. Egy sziklaha-

sadásban foglaljuk el lőállásunkat, és várunk. A sok szikla és más terep adta lehetőség miatt itt nem szükséges a magasles használata. A csapat lassan, de tempósan érkezik át a meredeken, és folyamatosan felénk tart. Juanjo vízpárát fúj a levegőbe, Tomás nyugtazza a jó szelet, és közben José Alberto állandóan távcsövezik. Én Juanjo 7 mm-es Weatherby Magnumjával a kezemben várok. Van számomra megfelelő bak – mondják –, csak bizony én nem látom. Végül Tomás higgadtsága révén, egy nagy száraz fa alatt, egy köves partra félig felkapaszkodva pillantom meg, sokkal közelebb, mint ahol kerestem! Ez volt a baj!

Aki az ibériai kőszáli kecskére vadászik, vagy készül, az számoljon azzal, hogy lehetetlen távolságban tudja csak észrevenni. Mikor azonban már a kecske hozzászoktatta ehhez, képes egy emelkedő után, egy kiugró sziklát megkerülve, közvetlenül pár méterről bele nézni a vadász arcába, majd hihetetlen ügyességgel, egyik pillanatról a másikra eltűnni, számunkra olyan terepen, ahol meg vagyunk róla győződni, hogy onnan sehova se lehet menni.

– Mehet, Peter! – mondja Tomás, és visszahangzik a lövéstől a völgy. Új töltényt ismétetek a fegyverbe. A vad helyben marad, és a vállamra veszem a puskámat. Tomás nagyon örül, nem különben én is, de a lövés, annak elenére, hogy számoltam vele, kissé magasabbra ment.

A Sierra Nevada lábainál

A zsákmányom felé tartok, senki nem jön velem. Helyben maradt, nincs utánkeresés, nincs veszélyes hegymászás. Gondolataim cikáznak bennem, egyik oldalról a másikra ugrol bennem valami, mint egy hegyi kecske. Nagy távolságok ezek, még térképen is, egyszer haza gondolok, egyszer édesapámra, egyszer ide, régi tanáraimra, olvasmányaimra s megannyi mindenre még, amit felsorolni is sok lenne. Így érem el egyedül életem első spanyol kőszáli kecskéjét. Rettentően örülök, kavarnak bennem az érzések, és ebből az állapotomból új barátaim húznak vissza, mert ahogy felnézek, mindannyian körülvesznek.

Az elejtést követő felfokozott pillanatok után jókedvűen, egymásnak mesélve indulunk vissza a szállásra. Mindenki a saját élményét meséli, mert bizony kísérőnek, jó kísérőnek éppen olyan nehéz lenni, mint jó vadásznak. A zsákmány szaga, a rét illatos füvei, a kakukkfűves hegyi legelők s a templom mindenhol hallható kis harangjainak érces hangja jelzi, hogy rohan az idő körülöttünk...

A vadászok, ha találkoznak, hamar eldöntik ki közülük való, és ki nem. Kit fogadnak be, és ki az, aki csak közöttük van. Egy idő után aztán nem csak azt várjuk, hogy elfogadjanak bennünket, hanem, hogy mi is el merjük dönteni, kit fogadunk el, és kit nem, kiről gondoljuk, hogy tiszta szívé vadász, és kiről nem. Tudjuk, kik lesznek egész életünkben példaképeink, akikre fel tudunk nézni még akkor is, ha nincsenek mellettünk. Nehéz döntések ezek. A vadászbarátság nál, hogy elfogadjuk egymást, nincs drágább idekint. Egy jó csapatban mindenkinek megvan a feladata, most én voltam a vadász.

Délután Tomás cserkelését lessük egy hegy-csúcsról. Tomás ugyanis személyesen és közletről akarja megnézni a terület legjobb bakjait, és vadórével, José Albertóval indul el, több nyáját felkeresve. Mi Obidióval és Victorral távolról, míg Juanjo egy másik csúcsról figyelni őket. Tiszta időben több kilométeres tá-

Pepe és a Sanardinije

Vöröslábú fogoly a Sierra Nevada lábainál

Életem első spanyol kőszáli kecskéjével

volságból is látni lehet idefent a vadat. Mi úgy 1000 méteres távolságból figyeltük a kis csapat minden mozgását, alattunk lehettek vagy 300 méterrel. A bakot szépen beérték, úgy 160-170 méterre lehetnek tőle, 13 évgyűrűt számláltak a szarván. Ezt követően Tomás visszavonulót fűjt, és olyan óvatosan, ahogy rácserkeltek, otthagyták a bakot.

A hátralévő napon sajnos óriási köd ereszkedett a falura és a hegyekre, így én a vadászházban, a kicsi faluban és a környező legelőkön töltöttem a napot. Messzire nem engedtek el, meg kellett ígérnem, hogy a közelben maradok, mert el is tévedhetek. Tomás újabb nyáját akart felkeresni. Embereivel hamar eltűnt a tejfelszerű ködben, s több nyáját felkeresve, újabb jó bakokat találtak, bár sokkal lassabban, többet füelve óvatosan tudtak csak haladni. Elégedetten nyitották rám a vadászház ajtaját, sok jó macsó került elő a rejtett bozótosokból. A jó nyájak óvása meghozta az eredményt, és Valencia legjobb területe lett a sokéves munkának köszönhetően.

A spanyol kőszáli kecskék beceitei típusú vadászterületét már egy órája elhagytuk, s lent autózunk a tenger mellett. Lassan magunk mögött hagyjuk Valenciát, és dél felé vesszük az irányt. Egy darabig a tengerpart mellett, majd a kontinens belseje felé haladtunk, hogy minél előbb a Sierra Nevada-iba érjünk. Lassan oszlani kezd a köd, és a tenger felől afrikai száraz meleg szél hajtja tova a nagy vattapamacsokként a tájra nehezedő fellegeteket. A napok óta tartó esők után Spanyolország végre megmutatja az igazi arcát, és égzínkék ég alatt kirajzolódnak vörös sziklái és zöldellő pálmái.

A valenciai hegyekből most Sierra Nevada-iba tartunk, hogy ott a kisebb egyedsűrűségű másik alfajra, a Sierra Nevada-i típusra vadászunk. Ennek teste kisebb, szarva pedig hátrahajló, inkább vastag, tömör. Hosszú tülske kívánatos zsákmány nem hogy Spanyolországban, de egész Európában és tengerentúlon is. Most Tomás területére tartunk ismét, ahol ő akar elejteni egy ilyen bakot. Nehéz kö-

Tanácskozás

rülményekre készüljek, semmivel sem biztos, sokkal nehezebb lesz a terep, és sokkal meredekebb lesz a cserkelés, mint korábban.

A vadkecskék, amikor még hidegebb volt, elterjedt fajok voltak, majd a klíma megváltozásával magasabb részekre húzódtak fel. Így lehet az, hogy az alapvetően hideg klímát kedvelő állat Afrikában is él. Itt Spanyolországban a négy alfaj közül a grédosi a spanyol király védelmének köszönhetően menekült meg a kikapcsolástól, s a védelemnek, állománya gyarapodásának köszönhetően vadászható ma már a rondai is. A spanyol kormány sokat tesz az ibex fenntartható vadászatáért. Az elejtés után fényképet készítenek, s érdekes, hogy a krotáliát az állat nyelvébe vágott lyukba fűzik, hiszen a trófea mindenkinek kell. Ha hiányzik a nyelv, akkor ott probléma van. A fényképet aztán a technika adta lehetőséggel elküldik Madridba, és gps-koordinátát párosítanak hozzá, amelyet a vadászterületekhez rendelnek. Így azonnal tudják, mennyi vad esett.

A Sierra Nevada gyűrt lánchegység, nagyon meredek részekkel és magas hegycsú-

cokkal. Mély havát azonban nem szereti a kecske, így az alatt kell keresnünk.

Tomás vadászbarátja, Pepe vár bennünket. Sötét este van már, mire minden csomagunkkal elfoglaljuk a szállást. Minden bizonnyal a legnagyobb vadászház az Envinia Hotel, és öt csillagja alatt bőven volt hely vadászba-kancsainknak. Itt Spanyolországban nem is csináltak belőle gondot, hogy vadászfelszerelésben költöttük el a vacsoránkat, sőt Pepe a vadászterületük hízzett emblémás mellényében volt. Egy biztos: leritt rólunk, hogy vadászok vagyunk, s az ibexvadászatot a spanyolok nagy becsben tartják.

Korán reggel még sötétben indultunk. Pepe már az előző napokban egy erős bak közelébe férkőzött, amely rendszeresen lejár a hegyről. Meglátjuk, hogy találkozzunk-e.

A Belső-Spanyolországban látott vöröslábú fogoly itt szintén előfordul, és viszonylag biztonságosan néha-néha be is vár.

A Sierra Nevada, magyarul hóesés hegy-lánc nevéhez méltóan fogad. A sapkát, ha óvatosan húzzuk a fejünkbe, lekapja rólunk a szél. Csak Tomás fekete haját lobogtatja, mert őt sapkában még sohasem láttam, pedig már tíz éve ismerem. Az ibex vadászatában minden szemre szükség van, s bár a csapatok tartják a helyüket, nehezen lehet észrevenni az állatokat, különösen a macsókat. Ma meg főleg nehez. Egy régi ház mellett fordulunk el, csak a romjai állnak, ahonnan aztán a völgybe nézünk le. A táj minden bizonnyal már az ősember idejében is lakott lehetett, mert számos barlangot látunk, ezekbe azonban rajtam kívül nem kívánczik senki, lévén most kecskevadászok vagyunk. Míg én a barlangokat nézgetem a távcsövemben, a többiek eldöntik, hogy egy másik „dombot” megkerülve talán sikerül megközelíteni a kecskecsapatot, és akkor hátha megláthatnánk a macsót. Valószínűleg valami napos oldalban elfeküdt, és onnan figyel.

Így is teszünk. Néha barátaim hátrafordulnak, és az öles természetemre hivatkozva még jobban lehajolva megyünk tovább. Úgy tűnik, hogy sikeresen végrehajtottam a kérésüket, mert sok fásasztó, éles követ megmászva, ott állnak előttünk a kecskék. Két nőstény, két gidával. Pontosítok, ebből kettő fekszik egy szirten. A macsó meg sehhol...

A Sierra Nevada-i kőszáli kecske

KŐSZÁLI KECSKE VADÁSZAT SPANYOLORSZÁGBAN

VADÁSSZON KÖZVETLENÜL SPANYOLOKKAL, SAJÁT VADÁSZTERÜLETEN

2 VADÁSZNAP, 3 ÉJ, 1 REPEZENTATÍV KECSKE ELEJTÉS

BECEITEI
reprezentatív kecske csomag
3650 €

SIERRA NEVADAI
reprezentatív kecske csomag
3650 €

RONDAI
reprezentatív kecske csomag
3650 €

GRÉDOSI
reprezentatív kecske csomag
4200 €

ELÉRHETŐSÉGEK

Magyar nyelven: +36 70 605 20 10

Spanyol és angol nyelven: +34 670 611 581

Tomás és én az eredményes cserkelés után, még veszélyes út vár ránk

Mivel kifejezetten nehéz a terep, és kicsi a vadsűrűség, a mozgásra még érzékenyebb a vad. Gyors döntés: innen átmegyünk egy másik helyre, amely a terület túlsó végében, innen úgy 30 kilométerre található, és ott próbálunk szerencsét. Csak 30 kilométer. Eddig 640-et jöttünk. Végül is...

Ez a vadászat sokkal nagyobb erőfeszítést igényel. A Beceite-kecske fent Valenciában elsősorban a magas sziklákat, gerinceket, párkányokat kedveli, viszont a Sierra Nevada-i már jóval óvatosabb, inkább a völgy és a gerincek között él. A nőstények a gidákkal a legelőket, a macsók meg a bozótot, fákat, sűrű katlanos részeket kedvelik. Csakhogy most itt a pázás időszaka, és elő kell bújni.

Az ebédet elköltjük – sajt, sonka, kenyér. Persze nem csak ezt fogyasztják a spanyolok, nagyon szeretik a paellát, amiből nekem a híres ibériai sertésből is készítették. Sok tengeri étel van, és persze a marhasült. Úgy tartják, hogy a nyolc éves korában herélt ökör a legfinomabb, no meg a báránsült, amelyre a múlt héten került sor Tomás vadászházában Anchurasban. Az afrikai fűszerekkel hintett, grillezett csirkefalatok meg maga a tökély.

A belső hegyoldalakat óráról órára végigtávcsovezzük, több alkalommal meredek hegyoldalban, derékig, mellig érő, szörnyűen egybefonódó cserjék között ereszkedünk le, s a talpunk alatt sohasem tudni, hogy mi van. Fáradok.

Abidio minden párkányt átvizsgál

Jó hangulatban várakozunk

Szemközt látunk egy jó bakot, de mire a másik oldalra érve leereszkedünk, újra eltűnik. Nincs szerencsénk. Pepe javaslatára most az alattunk húzódó vízmosásba megyünk, ahol most száraz minden. Van itt víz, de csak a kövek között, alatt, s a megkapaszkodó, vadon termő édeskömény szépen mutatja. Fele érik már, de még virágzik is, sose adja fel! De már itt-ott fekete az olíva, és vadon terem füge, no meg mandula, amiből teleszedem a zsebem.

A régi civilizáció nyomai itt is felbukkannak, de a megerősödő fák gyökerei szétlökik a még mindig erős teraszokat. Körülöttünk kézzel fogható, hogy mindig is élt itt ember. A követ helyezte el egymás mellé, ki tudja milyen régen, s azok mai napig elárulják, hogy tervező, gondolkodó lakói voltak a tájnak.

Aztán Tomás teszi fel a kezét. Mozdulni, szólni sem mer senki. Pepe megnézi a macsót. Öreg, jó bak. Felettünk van, alig merek ránézni magam is. Ránk figyel. Egy villanás, és már itt sincs. Egy 7 mm-es Sanardini les rá, úgy 190 méterről. Úgy jártak a legjobb hegyi vadászaim, ahogy én. Ilyen közeli lövésre nem számított senki.

A kecske először a fejét fordítja el. Megnézi, hová lép, és aztán olyan sebesen ugrál a köveken, hogy nincs az a vadász, aki meg tudná löni. A fej fordulását már nem szabad megvárni, de a profi hegyi vadászok megengedik maguknak ezt a fair playt, és akkor lönek.

A nagyöbű fegyver elbömbölte magát, s a lövés után kőgörgeteg indult el a szikláról, ahogy az öreg macsó belezuhant a feneketlen mélységbe. Abba a mélységbe, amelyet mindig is uralt.

Kőgörgeteges hegyoldal

Elesett a nagy öreg, már csak le kell hozni! Felét már megtette, de igen kellemetlen helyen van. Itt én vagyok a legfiatalabb, és Tomás, ahogy rám néz, tudja, hogy szívesen felmennék egyedül érte.

– Péter! Felmenni? Van kedve? – kérdezi spanyol barátom magyarul.

– Hát persze! – és kabátomat levetve nekivelkednek a hegynek.

Olyan sebesen másztam fel a nagy kecskéért, mint amikor gyerekkoromban meglettünk egy fészket. Mintha számított volna, hogy gyorsan érünk-e fel. Hiszen ez a bak is valahol ott fekszik fent már csendesen.

A macsót már érzem. A szaga szalad felém a lejtőn, de a kövek közötti bozót még most is rejtja a nagy verekedőt, a hegy urát. Egészen fel kell mászjak a szikláig, s onnan irányítanak, hogy jobbra vagy balra tartsak. A terep egyszerűnek látszik, de nyomot itt felfedezni sokkal nehezebb, mint máshol. Végre találok egy kis darab követ, amelyet fellökhetett a patája, és tovább, tovább, mire meglátom a bakot lejjebb, egy cserje alatt. Leülök mellé, úgysem lát senki lentről. Kifújom magam.

Nagy, megüvegesedett szemével néz rám a hatalmas kecske. Szarva beakadva egy sziklába, mintha még kapaszkodna. Nagy nehezen kiszabadítom, de el is engedem gyorsan, mielőtt magával rántana a mélybe. Azonban mégiscsak ő van otthon, és újra megkapaszkodott. Nem is értem. Holtában sem árulja el a hegy. Ketten ereszkedünk tovább. Persze Tomásék jönnek elénk, együtt vagyunk: Pepe, Tomás, a Sierra Nevada-i nagy macsó és én... 🐐